Sóc jo

Per PepMaria el dv., 14/10/2016 - 09:00

Feia unes setmanes que la Maria i en Jordi s'havien casat i havien anat a viure junts. Un dia, de matinada, entre el son i la vigília, la Maria es va adonar que hi havia algú dormint al seu costat i va fer un crit d'espant. En Jordi es va girar ràpidament cap a ella i la va agafar dient-li: "Tranquil·la, Maria, que sóc jo".De fet, algunes parelles joves em comenten que, passat un temps de relació, hi ha un moment en què senten, com si es despertessin d'un somni, que la parella que els acompanya no l'han triat. Com si de sobte descobrissin que algú els ha posat en aquesta relació sense que ells ho hagin decidit. "Aquest/a no és el/la que jo havia triat".

En aquest mateix sentit, deia un amic jesuïta que quan els joves jesuïtes fan el vot de castedat en una cerimònia religiosa fortament emotiva, en realitat encara no han fet aquest vot. Que el fan realment quan, en el decurs de la vida posterior, se'ls creua una noia que contemplen com una possibilitat real de ser la seva parella. És aleshores que es desperten a la realitat del vot que havien pronunciat.

Aquests moments de despertar a la realitat poden portar a dues reaccions: acceptar o abandonar. Si acceptem és perquè apreciem, malgrat tot, aquell Jordi que ens diu: "Tranquil·la, Maria, que sóc jo". Aleshores l'acceptem. Acceptem el Jordi real: no la inevitable projecció que ens n'havíem fet. I no l'acceptem tant com el fruit de la nostra lliure elecció, sinó perquè estem contents que ens hagi tocat. Aquesta acte ens fa més lúcids i ens des-centra: per això la relació es fa més profunda, estable i fecunda.

Si abandonem – o ens abandonen- aleshores caldrà tornar a començar. Però pot ser un inici diferent: més lúcid i més des-centrat. Més capaç d'acollir la realitat de l'altre tal com és.

Tal vegada aquesta dinàmica s'esdevé també en altres tipus de decisió: per exemple, en la de treballar en una organització. Hi entrem per unes raons que tenen quelcom de somni, de projecció irreal de les nostres expectatives. Però quan arriba el moment – o l'època- de despertar-se del somni, aleshores és quan realment ens toca acceptar o abandonar. Farem una cosa o una altra depenent de com soni el "Sóc jo" que ens dirigeix l'organització.

.....

· "Com el foc queda cobert pel fum i el mirall per la pols, com el fetus roman envoltat per la matriu, així la veritat està encoberta pel desig." (*Bhagavad Gita* II, 38)

· "Només madurem quan passem pel tub. Però amb dues condicions: primera, quan passem per un tub que no ens hem triat; i segona, quan passem per dins del tub, no passejant-nos-hi per sobre." (Ramon Xammar, SJ)

· "L'home, en la seva feblesa i curtedat de mires, creu que ha de prendre decisions en la vida. Tremola amb els riscs que pren. Coneixem la por. Però no. La nostra decisió no té importància. Arriba un temps en què se'ns obren els ulls i ens adonem que la gràcia és infinita. Només hem d'esperar-la i rebre-la amb gratitud. La gràcia no imposa condicions. I descobrim que tot el que hem decidit ens ha estat concedit. I tot el que hem refusat també ens ha estat concedit. Sí, fins i tot se'ns retorna el que hem refusat." (El vell general Lorenz Lowenhielm a la pel·lícula *El festí de Babette,* de Gabriel Axel)

· "No m'heu escollit vosaltres a mi; sóc jo qui us he escollit a vosaltres i us he confiat la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, i un fruit que duri per sempre. I tot allò que demanareu al Pare en nom meu, ell us ho concedirà." (Jn 15, 16)

.....

· Quines experiències de "despertar a la realitat" has viscut o testimoniat?

· Quins recursos tens per viure amb goig les situacions –humanes o professionals- que no has triat?